

νομένων νεωτέρων ἀνακαλύψεων, ἐσχημάτιζεν ἀνάλογον πρὸς τὰς ἀνακαλύψεις ἐκείνας γνώμην. Ἐπιλέγει δέ :

« Πιθανὸν ν' ἀποδείξῃ ὁ λοχαγὸς Μπαίττιχερ ὅτι ἡ τοιαύτη ξύλινος στέγη ἔλειπεν ὅταν δὲ τοῦτο ἀποδείξῃ κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μὲ πείσῃ, τότε μόνον δύνανται τὰ πάντα νὰ παραμείνωσιν ὡς εἶχον καὶ πρότερον ».

Εἰς τ' ἀνωτέρω ὀφείλομεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ ταγματάρχης Μπαίττιχερ, μετὰ τὴν ἀνωτέρω δικαιολογίαν τοῦ κ. Σραιδερ, ἐδημοσίευσε σειρὰν ἄρθρων διὰ τοῦ ἐνταῦθα *᾽Οθωμανικοῦ Ταχυδρόμου*, παρατείνων τὴν συζήτησιν. Ἄτυχῶς ὁ χώρος δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν τὴν περαιτέρω ἐκθεσιν τῶν ἀντιλογιῶν τούτων.

Αἱ ἐπικείμεναι τελειωτικαὶ ἀνερευνήσεις ἐν Τροίᾳ δαπάνη τοῦ γερμανικοῦ κράτους θὰ καθορίσωσι βεβαίως τὸ ζήτημα κατὰ τρόπον ὥστε καὶ αἱ τοῦ ταγματάρχου Μπαίττιχερ ἀντιρρήσεις, ἐὰν χαρακτηρισθῶσιν ὡς βαρύνουσαι ὑπὸ ἐπιστημονικῇ ἔποψιν, νὰ συμβάλωσι τὸ ἐφ' ἐαυταῖς πρὸς τελείαν διευκρίνησιν τῶν τυχόν ὑφισταμένων ἀποριῶν.

Γ. Κ. Λαζαρίδης.

ΛΙΝΑ.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

Ἐκεῖνο ὅπερ μένει.

I.

Ὁ Ἱατρός ἀναλαμβάνει τὴν παρακαταθήκην τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν καρδιῶν, τὴν εὐθύνην τῶν ψυχῶν, ἃς αἱ σωματικαὶ κακουχίαι παροξύνουσιν, ἐξευτελίζουν, ἐκφυλίζουν ἐτι καὶ μόνον ἐὰν κατορθοῖ τὴν ἐλάττωσιν τῶν κακουχιῶν τούτων ὁ ἱατρός, ἀποβαίνει ἄνθρωπος ἄξιος τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ, καθ' ὅσον ἀποδίδει οὕτως εἰς τὴν ψυχὴν τὴν ἰσχύν καὶ τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς, ἀπαλλάσσει αὐτὴν τῶν μεριμνῶν καὶ τῶν θλίψεων, συνεργεῖ δηλονότι διὰ τε τοῦ πνεύματος καὶ διὰ τῶν χειρῶν αὐτοῦ εἰς τὴν συντήρησιν τῆς φυσικῆς λειτουργίας τῆς ὀριζομένης, δρώσης καὶ συνεχιζομένης διὰ τῆς Θεῆας βουλήσεως.

— Εὐγε! ἀνέκραξεν ἡ Λαΐδου Μέλβιγ, σφίγγουσα τὴν χεῖρα τοῦ νέου ἐνθουσιωδῶς.

Ὁ Ἱωάννης, ταρραχθεὶς πῶς ἐπὶ τῇ συναισθήσει τῆς ζήσεως, ἣν εἶχε διαχύσει ἐν τῷ δογματισμῷ αὐτοῦ, ἠθέλησε νὰ δικαιολογήσῃ αὐτήν.

— Μ' εὐρίσκετε λίαν ποιητικόν, δὲν ἔχει οὕτω; λίαν ὀνειροπόλον, οὕτως εἰπεῖν, ὥς δὲν ἀρμόζει εἰς τὸν ἐξασκούντα ἐπάγγελμα ἀπαιτοῦν μᾶλλον ψυχραιμίαν, παρατηρήσιν, ὑπομονήν· ἀλλὰ βεβαιώθητε ὅτι ὁ ἱατρός Διήλ δὲν ἐγκαταλείπει πάντοτε ἐκυτὸν εἰς τὴν δογματικὴν θεωρίαν τοῦ κλήρου αὐτοῦ, ἀλλὰ

προσπαθεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτὸ ἐν τῇ πράξει.

— Οὐδεὶς ἀμφιβάλλει περὶ τούτου κ. Διήλ! ὑπέλαβεν ἐγγύς αὐτοῦ σοβαρά τις καὶ συγκεκινημένη φωνή.

Καὶ ὁ νέος στραφεὶς προσεῖδε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἰωάννης Δωροῦ, προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ μετ' ἐκφράσεως ἀρρήτου τρυφερότητος.

Ἡ συνοδεία ἐκδραμοῦσα εἰς μικρὸν περίπατον ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, εἶχεν ἤδη ἀποσυρθῇ. Ἡ λιπὴ καὶ ἀπκλή ἄμμος τῆς ἀκτῆς, ἡ προβάλλουσα ἀντίστασιν τινὰ πρὸς τὸ βῆμα πανταχοῦ ὅπου ὕγρανεν αὐτὴν ἡ γλυκερὰ θωπεία τοῦ κύματος, ἀποτελεῖ συνήθως τὸν ἀρμολιώτατον πρὸς νυκτερινὰς συνδιαλέξεις τύπον ὑπὸ τὸ ἀργυροῦν τῆς σελήνης φῶς.

Ἐπανερχόμενοι εἰς τὸν οἶκον οἱ Ραμβέρ, εἶχον ἐκλέξει τὴν μακροτάτην ὁδόν, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ν' ἀπολαύσωσιν ἐπὶ πλεόν. ὅσῳ τὸ δυνατόν, τὴν τερπνοτάτην πορείαν ἣν τοῖς πρεῖχεν ἡ χρυσοφωτιζομένη ἐκείνη λωρὶς τῆς γῆς, ἡ γλαφυρὰ τῆς χθαμαλῆς παραλίας προέκτασις.

Βραδύ, λίαν βραδύ ἐκυλόντο τὰ γαλήνια κύματα, καὶ ἐπιπίπτοντα νωχελῶς, προέλειχον τοὺς πόδας τῶν διαλευκῶν θινῶν, ἃς ἡ Φοῖβη διὰ σπινθήρων ἐρρᾶντιζε· συγχρόνως οἱ ἄνεμοι τοῦ ἀπείρου ἐξασθενίζομενοι εἰς ἡρέμους πνοάς, ἐπλήρουν τὴν ἀτμόσφαιραν δι' ἰσχυρῶν ὁσμῶν τῆς θαλασσίας ἄλμης ἀναμιξ μετὰ τῶν βλῆσαιμιωδῶν ἀρωμάτων τῶν ἐγγύς ὀρθουμένων πευκῶν. Ἡ δ' ἔκτασις τῆς εὐρείας θαλάσσης, διαφεγγομένη μέχρι πυθμένος, κυλίσουσα μυρίας χρυσολαυπίδας εἰς τὰ στήθη αὐτῆς, ἐλάλει ἐναρμονίως διὰ τοῦ φλοίσβου τῶν ἀειρρόχθων ἀβύσσων τῆς.

Ἡ θάλασσα! συνήρπασεν αὕτη τὸν Ἱωάννην ἀπὸ τῶν πρώτων ἔτι στιγμῶν τῆς ἐλεύσεως αὐτοῦ. Αἰῶνες ἴσως λησμονηθέντος ἀταβισμού τοῦ γένους αὐτοῦ εἶχον ἤδη αἰφνιδίως ἀναβιώσει ἐν τῇ καρδίᾳ του· ὁ υἱὸς οὗτος τῶν θαλασσοβίων προγόνων, ὁ Βρετανὸς οὗτος ὁ ἰδὼν τὸ φῶς ἐπὶ τῶν γρανιτικῶν βράχων πᾶραυτὰ ἐξφκειώθη πρὸς τὸ βαθυπράσινον ὕδωρ τοῦ Βισκαϊκοῦ κόλπου, ὅπερ κατ' ὀλίγους μόνον βαθμοὺς θερμοκρασίας διέφερε τοῦ τῆς Βρέστης ἢ τοῦ τοῦ Σκίν-Μαλῶ. Ἐπαιζεν εἰς τὰς θωπείας τῆς, ἐδυθίσθη εἰς τὰ κύματά τῆς, ἐκοιμήθη ἐπὶ τῶν βρώων αὐτῆς· μυρίαι δὲ ἀνκμνήσεις τῆς μακαρίας παιδικότητος προσημεΐδισαν αὐτῷ διὰ μέσου τοῦ διαυγοῦς αὐτῆς βάθους. Κολυμβητῆς ριψοκίνδυνος ὁ Ἱωάννης, πλέον ἢ εἰκοσάκις διήνυσε, διαγωνιζόμενος πρὸς αὐτὸν τὸν σέρ Μέλβιλ ἐν τῇ ὑγρᾷ σταδιοδρομίᾳ τὸ διάστημα τὸ ἀπὸ τοῦ Γρανδ-οτέλ μέχρι τοῦ Μουλῶ, ἢ τοῦ Ἰλ-ωζ-ουαζῶ.

Ἄλλοτε πάλιν, κεκλιμένος ἐπὶ τῆς κώπης, ἡτανύμενος πρὸς τὸν κεροῖακα, διηύθυνε ταλαντευόμενον σκαφίδιον. δρόμωνα διεσκευασμένον συμζώνως πρὸς τὴν κλιαισθησίαν αὐτοῦ, τοῦ ἐραστοῦ τῆς θαλασσοπλοΐας, πέραν τῶν στενῶν πορθμείων τοῦ ἀκρωτηρίου Φερρέ, πρὸς τὴν ἄλλην πλευράν τῆς βραχέας

*) Ἰδε ἀριθ. 13, σελ. 257—259.

ἔξοχῃς, ἐπὶ τοῦ ἀχανοῦς ὠκεανοῦ, ὅστις διακυμαίνει τοὺς φλοίσβους καὶ ρόθους αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Γαλλίας εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς τῆς Ἀμερικῆς.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἀποχαιρετίζων τοὺς δύο Ἀγγλους ὁ Φήλιξ, ἔκραζεν εὐθύμως πρὸς τὸν Ἰωάννην :

— Γνωρίζεις ὅτι ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ σοὶ ἀφινόμεν τὴν φροντίδα τοῦ νὰ μᾶς φέρῃς τὴν Ἰωάνναν ;

Ἡ Ἰωάννα ἦτο ἡ κ. Δωροῦ, χήρα πλουσίου γαιοκτῆμονος τοῦ Ἀζεναί, φίλου τοῦ Ραμβέρ, ὅστις ἐν ἡλικίᾳ τεσσαρακονταπενταετῇ ἠράσθη ἐμμανὸς τοῦ ἀπαστρέφοντος κάλλους τῆς δεσποινίδος Δερουᾶ· ἀλλ' ὁ δυστυχῆς, αἱματώδους καὶ πληθωρικῆς κρᾶσεως ὢν, ἀπέθανεν ἐκ παθήσεως ἧς αὕτη ἦτο ἐπιδεκτικὴ μετὰ τέσσαρα μῶλις ἔτη εὐτυχοῦς συμβιώσεως.

Ἀφ' ἐτέρου, ἡ χηρεὶα ἐκάλλυνε θαυμασίως τὴν κ. Δωροῦ· καίτοι εὐρίσκετο ἔτι εἰς τὸν ὄγδον μῆνα τοῦ πένθους, εἶχεν ὅμως ἀντικαταστήσει ἤδη τὸν μακρὸν βαθυμέλανα πέπλον διὰ τῶν κομψοπρεπεστάτων καλλωπισμῶν· ὡς ἀληθῆς δὲ φιλάρεσκος, ἐτῆρει τὴν ζοφερὰν περιβολὴν, ἥτις ἐπὶ μᾶλλον ἀνεδείκνυε τὴν δαψίλειαν τῶν φυσικῶν τῆς χαρίτων.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, καθ' ἣν προφανῶς δὲν ἦτο ἀπαρμυῆτος, — καθότι παρηγορήθη τούναντίον ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς χηρείας αὐτῆς, — προσεκολλήθη ἐκ νέου εἰς τὸ ρεμβῶδες ὄνειροπόλημα ἀρχαίου τινος ἔρωτας, ὅπερ ἐσκιαγράφησε ποτε ὑπὸ τὰ πυκνόφυλλα δένδρα τῆς ἐπαύλειος τοῦ Λαιϊράκ. Ὁ Ἰωάννης, καταυαζόμενος ὑπὸ τῶν πρώτων ἀκτίων τῆς ὁδοῦ, τῇ ἐφάνετο ἤδη ὑπέρποτε ὠραιότερος... Τὸν ἠγάπα ; ἠγνόνει· ἀλλ' ἠγνώριζεν ἀσφαλῶς ὅτι ταχέως καὶ θερμῶς θὰ ἠγάπα αὐτὸν ἐν τῷ μέλλοντι.

Οὕτως, ὅτε ὁ Φήλιξ παρεχώρησε τὴν ἄδειαν, ἡ ὠραία χήρα μετ' ἡδονικοῦ ρίγους ἐξηρτήθη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ νεαροῦ ἀνδρός.

— Ἀ ! εἶπε μετὰ τῆς θελκτικῆς ἐκείνης ἐλευθερίας, ἣν τοσοῦτ' εὐχαρίστως ἀποδέχεται τις παρὰ τῶν ἐρασμίων γυναικῶν· ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθῶμεν τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἐσπέραν, διὰ νὰ κάμωμεν μίαν τρέλλαν.

— Καὶ δέκα ἂν θέλετε, κυρία.

— Ἀκούσατε· πρὸ πολλοῦ ἐπιθυμῶ ἓνα γύρον μετὰ τὴν λέμβον εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τὰ ἄστρα· αὐτὸ θὰ μοὶ ἀνεμίμνησκε τὴν Βενετίαν, καί...

— Καί ; ἠρώτησε δειλῶς ὁ Ἰωάννης.

— Καί... ἀπήντησεν ἡ ὠραία χήρα καγχάζουσα, τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην νωθρὸς τις λεμβούχος ὅστις ἐκάπνιζεν ἐρεϊδόμενος ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ὑπὲρ τὴν θάλασσαν πλαισίον τῆς μικρᾶς ἱστοφόρου φορτηγίδος αὐτοῦ, ἔκραζε διὰ τῆς τραχείας φωνῆς του :

— Κυρία μου, θέλετε νὰ κάμῃτε ἓνα γύρον εἰς τὰ νερά ;

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ὁ Ἰωάννης ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν κ. Δωροῦ. Ἐκείνη ἐστηρίχθη ἐπ' αὐ-

τῆς κατὰ τι πλεον τοῦ δέοντος· ὁ δὲ Ἰωάννης ἠσθάνθη τὴν θερμὴν ἐπαφὴν τῆς παιγνιδόδου ἀκκιστρίας.

Τῇ βοηθείᾳ τοῦ λεμβούχου ὁ νεανίας ὤθησεν εἰτα τὴν λέμβον καὶ εὐώδωσε τὸν πλοῦν αὐτῆς· τότε ἐκείνος ὑψώσας τὴν ἀρπάγην, καὶ βυθίσας μεθοδικῶς τὰς κώπας εἰς τὰ φωσφορίζοντα κύματα, ἐξ ὧν χρυσὴ βροχὴ σπινθήρων ἀνεπήδησε, διὰ τεσσάρων τῆς κώπης δούπων, ἀπεμάκρυνε τῆς ἀκτῆς τὸ ἐλαφρόν αὐτοῦ σκάφος.

Οἱ ἐπιβάται διήρχοντο σιγηλοὶ ἀνὰ μέσον μικρῶν δρομῶν, φορτηγίδων ἐλαφρῶν, ἀκινήτων ὀλκάδων· ποῦ καὶ ποῦ ἐπὶ τῆς κυμαινομένης ἐκτάσεως λεπτοῦς ἤχος φωνῆς, ἀνακρουόμενος ὑπὸ τῶν εὐήχων φλοίσβων ἐφθανε μέχρις αὐτῶν διὰ τῆς χλιαρᾶς ἀτμοσφαίρας· ἔβλεπον τὰ ἐρυθρὰ τῶν πλυσιρίων φῶτα ἐπὶ τοῦ πολυκυμάντου κατόπτρου καὶ σκιᾶς τινὰς ἐνιαχοῦ προσκλινούσας ἐπὶ τῆς γλαφυρῶς κηλιδούσης τὸ κύμα φλογώδους ἀντανακλάσεως· ἦσαν τὰ φῶτα ἐκείνα οἱ φανοὶ νυκτερινῶν ἀλιευτῶν ἐπιζητούντων ψυχραγωγίαν ἐν τῇ μονοτόνῳ ἀργίᾳ τῆς θερινῆς ἐποχῆς. Ἄλλοτε σκαφίδιον διεξέχον ἀγῶνα λεμβοδρομίας, κοῦφον καὶ εὐθυποροῦν, ἐπέρα πρὸ αὐτῶν, σχίζον τὰ σκότη διὰ φευγαλίου φωτός, ἐν τῇ ἰσχυρί ὀκτῷ ἢ δέκα στιβαρῶν βραχιόνων κωπηλατούντων μετ' ἐρρυθμοῦ ἐναλλαγῆς καὶ μετ' εὐθύμου ἄσματος· καὶ ἡ φορτηγὶς ἡ φέρουσα τὸ νεαρὸν ζεῦγος ὠθεῖτο ὀλονέν πρὸς τὰ πρόσω διὰ τῆς μονοτόνου ἐκείνης κινήσεως δι' ἧς τὰ νῶτα τοῦ κωπηλάτου ἐγγίζουσιν ἐπὶ στιγμὴν τὴν ξυλίνην τρύπιδαν· ὠλισθαίνει ἐπὶ τῶν ὑδάτων διανοίγουσα ὀπίσω πυρῶδην αὐλακα, σχίζουσα διὰ τῆς φανηρόρου καμπύλης πλώρας τῆς τὸ ἔρεβος τῆς νυκτός, καὶ τὸν ζόφον τῆς βρυχίας ἀδύσσου.

Ἡ Ἰωάννα ἐκάθησεν ἐν τῷ βάθει τῆς λέμβου, πρὸς τὰ ὀπίσω· μετὰ μικρῶν ἀναφωνήσεων ἐκουσίου τρόμου, δι' αἰφνιδίων ἀναρριγήσεων προσποιητῆς ἐκπλήξεως, συνεσφίγγετο ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ νέου ὅστις ἡμυχάνει καὶ ἐταράσσεται. Διενεοῖτο οὕτως ὅτι παρὰ τὴν πλευρὰν τῆς νεαρᾶς καὶ ὠραίας ἐκείνης γυναικός, ἥτις ἦτο ἑταιμὸς ἐν' ἀγαπήσῃ αὐτόν, ἡ εὐδαιμονία εὖρητο ἴσως ἐκεῖ, πρὸ αὐτοῦ, καὶ ὅπως δράζεται αὐτῆς, ἔρκει μόνον νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα. Ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις ἐκείνη ἡ ἀνεξίτηλος ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ, διέμενεν ἔτι ζωηρά, ὀξεία, ζωπυρουμένη ὑπὸ τοῦ χωρισμοῦ καὶ τῆς θλίψεως. Ἀπὸ πέντε ἐτῶν, ἀφ' ὅτου Ἐκείνη ἀνεχώρησε, μίαν μόνην εἰδῆσιν ἔλαβε περὶ αὐτῆς, — καὶ ταύτην οὐχὶ ἀπ' εὐθείας, — ὅτι ἐγένετο σύζυγος ἄλλου. Δὲν ἠθέλησε νὰ μάθῃ τι πλείστορον· τοῦτο ἔρκει εἰς τὴν τελείαν αὐτοῦ δυστυχίαν. Ἡ Ἰωάννα τῇ ἐσπέρᾳ ἐκείνῃ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ προκαλέσῃ τέλος τὴν συνεννόησιν, ἣν πρὸ πολλοῦ ἐπεζήτη. Ἀφ' ἐτέρου οἱ ὑποψήφιοι μνηστῆρες τῆς χειρὸς αὐτῆς δὲν ἐσπάνιζον· κατ' εὐτυχίαν δὲ παραχώρησιν ἡ νεαρὰ χήρα εἶχεν ἀπὸ τοῦδε ἐξασφαλίσαι τὸ κατάντημα αὐτῆς· συνεχράτει δηλονότι ὑπὸ τὴν ἐαυτῆς ἰσχὺν ἐξάδελφόν τινα τοῦ συζύγου τῆς, νεανίαν ὠρεῖον καὶ ἀγαθόν, τοῦ ὁποίου τὸ ἄμετρον πρὸς αὐτὴν

πάθος δὲν εἶχε διατάσει μέχρι τοῦδε ἵνα προβῇ εἰς τὰς φλογεροτάτας διαδηλώσεις. Ὁ κατὰ τύχην ἐκλεκτός οὗτος, ὅστις οὐδόλως τῶς ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ τὴν εὐδαιμονίαν, ἥτις ἐπεκρέματο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἐκλείπει Ἰουλιανὸς Δωροῦ· οὕτως ἡ Ἰωάννα νυμφευομένη δὲν ἐξήρχετο τοῦ γένους τοῦ μακαρίτου συζύγου αὐτῆς.

Ὁθεν ἐπέτρεψεν ἑαυτῇ ἕνα προσβόλη ἀπροκάλυπτως τὸν ἀντίπαλον.

— Βεβαίως μὲ εὑρετε πολὺ ἐλαφρόν πρό ὀλίγου, τῷ εἶπε.

— Πότε, κυρία; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης, ὅστις ἀκουσίως αὐτοῦ ἀνεμνησκέτο τῆς στιγμῆς τῆς ἐπὶ τῆς λέμβου ἐπιβάσεως.

— Ὅταν σᾶς ἀνέφερα τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος.

— ὦ! εἶπεν ἐκεῖνος γελῶν· μοὶ ἐφάνη ὅτι ἡ ἀνὰ μνησίς του δὲν σᾶς εἶναι δυσάρεστος.

— Ὅρθως παρατηρήσατε· ὁ σύζυγός μου ἦτον ἐξαίρετος ἄνθρωπος.

— Τοῦτο ἐνόησα μέχρι τοῦδε.

— Πῶς τὸ λέγετε αὐτό! ἀλλὰ βεβαίως, κύριε· καὶ εἴθε ὅλοι οἱ σύζυγοι νὰ τῷ ὁμοιάζον.

— Πικρὸς ὁ λόγος σας, κυρία! ἂν τοῦτο εἶναι ἀληθές δὲν θ' ἀντικαταστήσῃτε ποτὲ τὸν κ. Δωροῦ.

Ἐκεῖνη, κρατοῦσα ἀνεωγμένην τὴν ριπίδα τῆς τὸν ἐκτύπησεν δι' αὐτῆς ἐλαφρῶς διὰ τῶν δακτύλων.

— Τολμηρὲ! ὑποθέτετε λοιπὸν ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἀντικαταστήσω;

— Ἄ! εἰσθε πολὺ νεωτέρα ἢ ὥστε νὰ μὴ δύνησθε νὰ τὸ πράξετε.

— Καί... πιστεύετε ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς;

— Βεβαίως, κυρία· ποῖα δύναται ἐκλεῖξῃ κἄλλιον ἢ ἡ χῆρα;

— Διὰ τοῦτο;

— Καθ' ὅτι εἰς τὴν φυσικὴν γυναικείαν ὀξύνοϊάν τῆς ἔχει ἥδη ἐπισυνηγμένους καὶ τοὺς καρπούς τῆς πείρας.

Ὁ εὐτυχὸς γέλως τῆς Ἰωάννης ἐξερχάκη ἐκ νέου. Ἄλλ' ὁ νέος αἰφνιδίως ἐσίγησεν· ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ὠχρῶν ἀστέρων διείδε μετ' ἐκπλήξεως τὰ ὠραία τῆς χήρας ὄμματα καταπλημμυρούμενα ὑπὸ δακρύων.

— Κλαίετε; ἠρώτησεν αὐτομάτως.

Ἐκεῖνη δὲ ἀπεκρίνατο λίαν χαμηλοφώνως.

— Τοιοῦτοτρόπως ἐκλαυσα μίαν φορὰν ἀκόμη. τὸ ἐνθυμείσθε;

— Ὅχι, κυρία· ἀπήντησε ψευδόμενος.

Βαθὺς στόνος ἐξώγκωσε τὸ στῆθος τῆς νεαρᾶς γυναικός.

— Εἰσθε ἐπιλήσιμων, ἱατρέ· ἐγὼ ἔχω καλὴν μνήμην· ἦτον εἰς τὸ λαϊράκι, μίαν πρωίαν· ὑπέφερα πολὺ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην.

Ὁ Ἰωάννης ἐτήρησε σιγὴν. Ἐκεῖνος μᾶλλον κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὑπέφερε· διότι εἶναι ἀμνηχανώτατον δι' ἄνδρα γενναῖον τὸ βλέπειν περὶ αὐτὸν θερμὴν, εἰλικρινὴ καὶ ἀφιλοκερδῆ ὁλως πρὸς αὐτὸν ἀπο-

σίωσιν, πρὸς ἣν οὐδόλως δύναται ν' ἀνταποκριθῇ. Καὶ ἐν τούτοις ἦτο θελκτικωτάτη ἡ γυνὴ ἐκεῖνη ἥτις προσεφέρετο εἰς αὐτόν, ἐπαιτούσα παρ' αὐτοῦ ὁμολογίαν τινὰ ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ σώσῃ τὴν δοκιμαζομένην αἰδῶ τῆς· καθ' ὅτι δὲν ἠδύνατο ἡ τάλαινα νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω ἢ ὅσον τῇ στιγμῇ ἐκεῖνῃ προῦχώρησε. Συγκεντρούμενος εἰς ἑαυτὸν ὁ νεαρὸς ἄνθρωπος ἠσθάνετο πικρὰν ἀμφιβολίαν σπαράσσουσαν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ.

Φεῦ! δὲν ἔστρεφεν ἄρα σκαιῶς τὰ νῶτα πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν, ἀρνούμενος, ἵνα διαμείνῃ πιστὸς εἰς τὴν πρώτην συμπάθειαν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, τὰς ἡδέας ἐκστάσεις εὐδαιμονίας καὶ εὐαρμόστου ἐνώσεως αἱ ὁρέξεις, ὁ χρακτῆρ του, θὰ ἱκανοποιούντο καθ' ὅλα, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν συνήθων κοινωνικῶν αὐτοῦ σχέσεων; Οἱ πέντε διαρρεύσαντες ἐνιαυτοὶ εἶχον ἤδη μέχρις αὐτοῦ αὐξήσει τὴν αἴγλην τῆς ἀκμαίας ἥθης ἥτις ἀπετέλει τὸ ἀμάχητον τῆς γυναικὸς ἐκεῖνης θέλγητρον· πᾶσα κίνησις αὐτῆς ἀπέπνεε τὴν τρυφερὰν χάριν τοῦ πάθους, ἀλλὰ τοῦ πάθους τοῦ ἀγνοῦ οὐτινος ἡ συζυγικὴ ἐστία εἶναι τὸ μόνον βασιλεῖον, διότι ἂν ποτὲ τινες κατηγορήσαν αὐτῆς παρθενικὴν ἐλαφρότητα, ἅπαντες ὁμῶς ἐσχάτως ἐπήνεσαν τὴν συζυγικὴν αὐτῆς ἀρετὴν· τοὺς δὲ μῆνας τῆς χηρείας τῆς διήλθεν ὅλους κατὰ κλειστός οἶκος ἐν μοναστηρίῳ ὑπὸ τὴν στέγην τῆς ἀδελφῆς καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς, εὐλαβῶς σεβομένη καὶ αὐτὴν τὴν ὑστερόφημον τοῦ ἀποθανόντος συζύγου τιμῇ. Ἄλλ' ἂν ποτὲ ἡλευθεροῦτο τῶν συνεχόντων ἤδη αὐτὴν δεσμῶν, θὰ κατεπλημμύρει ἀνταρμιβόλως τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας τῆς δι' ὅλης τῆς μέθης τοῦ συγκρατουμένου ψυχικοῦ αὐτῆς σπρίγους, δι' ὅλων τῶν θησαυρῶν τῆς στοργῆς, οὓς θὰ ἠδύνατο ν' ἀντλήσῃ ἐξ ἐνώσεως οὕτως ἀρμονικῆς.

Οὐχ ἦττον ὁ Ἰωάννης ἐσίγα· ἡ κ. Δωροῦ προσέκλινεν ἐπ' αὐτοῦ.

— ὦ, ὑπέφερα πολὺ, τῷ εἶπε βραδέως ὀλίγον ἐκ φιλαυτίας, ἀλλὰ πλείοτερον ἐκ ζηλοτυπίας. Δικαιοῦσθε νὰ μοὶ παρατηρήσῃτε ὅτι ταχέως παρηγορήθην ἄρ' οὐ μετὰ ἐν μύσιν ἔτος ἐνυμφεύθην· εἰς τοῦτο ἔχω νὰ δώσω μίαν καὶ μόνην ἀπάντησιν· ποῖα τάχα νεᾶνις κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ γάμου τῆς γνωρίζει ἀρκετὰ ἀκριβῶς τὴν σπουδαιότητα ἐκείνου τὸ ὁποῖον πράττει;

Ἦδη ὁ Ἰωάννης ἀπεκρίνατο.

— Σᾶς πιστεύω, κυρία· ἀλλὰ σήμερον ὅτε ἀπεκτίσαστε τὴν ὀριμότητα τοῦ πνεύματος, σήμερον ὅτε γνωρίζετε τὴν σπουδαιότητα τῆς πράξεως ταύτης, σήμερον ὅτε ἐπιτρέπεται ὑμῖν ἡ ἐκλογὴ, δηλαδὴ ἡ ἐν πλήρει γνώσει τοῦ πράγματος ἀπόφασις, τί θὰ ἐπράττετε ἐὰν εὕρισκεσθε ἀπέναντι ἐκείνου ὅστις ἀκουσίως καὶ ἀσυναίσθητως ἐπλήγωσε τότε τὴν φιλαυτίαν καὶ τὴν ζηλοτυπίαν σας;

CHARLES VINCENT

(Ἀκολουθεῖ). (Μετάφρασις Κ. Α. Π.).